Ponedjeljak, 24.08.2015.g.

U knjižici "POMOZITE SAMI SEBI PA ĆE VAM I BOG POMOĆI", a

koju je napisao jedan dragi svećenik, obraćenik sa protestantske vjere na

katoličku vjeru, brat Ignatius Mary, u kojoj opisuje sedam koraka kako

doći do promjene vlastitog života s kojim nismo zadovoljni, posebno me

dotaknuo njegov zaključak o tome koje su tri najveće zapreke DA BI

SE PRIBLIŽILI DOBROM BOGU.

To su OHOLOST, NEPOSLUŠNOST I NEPRAŠTANJE.

I kaže dragi brat Mary da mu se čini na nam nepraštanje ide najteže.

Djelomično zbog oholosti i neposlušnosti ali ipak najviše zbog dubokog

emotivnog razloga; jer smo ranjeni a to je ono što određuje našu

osobnost.

Znam da je praštanje veliki problem u obraćenju i rastu u vjeri svima koje

poznam. Bio je i moj problem na početku mojeg obraćenja. Kako da ja

oprostim drugima a posebno kako da drugi oproste meni. I to traje do

danas.

I prvo na što sam najviše obratio pažnje, mislim da je to samo bilo po

BOŽJOJ MILOSTI, upravo je bila istina i praštanje. Bez toga nikako

nisam mogao dalje. Htio sam to pod svaku cijenu izbaciti iz sebe.

HTIO SAM DUBOKI MIR. HTIO SAM NEMIRE IZBACITI IZ

SEBE.

A TO SAM SAMO MOGAO AKO IZ SEBE IZBACIM SVE LAŽI,

OSUĐIVANJA, OGOVARANJA, SRDITOSTI I MRŽNJE.

OPROSTI su bili početak mojeg dubokog obraćenja. Tražiti ih i

davati ih… Sam to nikad ne bi mogao. Samo s Gospodinom

Isusom.

Evo dalje što dragi brat Mary piše o nepraštanju:

"NEPRAŠTANJE

Gospodin Isus je nepraštanje ozbiljan problem. Ako ne

oprostimo onima koji nas povrijede, posljedica toga će biti da ni

Bog nama neće oprostiti naše grijehe. "Oprosti nam duge naše

kao što mi otpuštamo dužnicima našim", molimo u Gospodnjoj

molitvi. Isus nas time uči da nam Bog rado prašta, ali traži da i

mi opraštamo drugima.

Ako ne oprostimo, činimo veliki propust!

Zato kršćanin treba biti pobjednik u opraštanju!

Kako možemo očekivati da nam Bog oprašta ako mi ne

opraštamo braći i sestrama? Razmislite o slijedećim ulomcima:

"Doista, ako vi otpustite ljudima njihove prijestupke, otpustit će

i vama Otac vaš nebeski. Ako li vi ne otpustite ljudima, ni Otac

vaš neće otpustiti vaših prijestupaka." **(Mt 6,14-15)**

"No kad ustanete na molitvu, otpustite ako što imate protiv

koga da i vama Otac vaš, koji je na nebesima, otpusti vaše

prijestupke" **(Mk 11,25)**

***"Praštajte i oprostit će vam se."* (Lk 6,37)**

Praštanje ne mora biti popraćeno osjećajima ili emocionalnim

stanjima. I dalje možete osjećati bol, ljutnju i uzrujanost, ali

unatoč tome treba donijeti odluku o oprostu, jer praštanje

prvotno podrazumijeva odluku razuma i volje. To je čin

slobodne volje, iako se možda "ne osjećate tako".

Razmotrite slijedeć smjernice koje govore o pravom značenju

oprosta!

1. OPROST NIJE ZABORAV!

Mnogi ljudi bi htjeli neke događaje zaboraviti ali shvaćaju da to

ne mogu. Zahtjevna je osebujnost izričaja: "Oprosti i zaboravi."

To ne znači da trebamo "zaboraviti" ono što se dogodilo jer

uglavnom to ne možemo. U svojoj riječi Gospodin kaže: ***"Grijeha***

se njihovih i bezakonja njihovih ne ću više spominjati" **(Heb**

10,17) Dakle, i sam Bog ne želi se više sjećati onoga što nam je

oprostio i ne želi upotrebljavati našu grješnu prošlost protiv

nas. (usp. Ps 103,12)

Oprostiti doslovce znači "otpustiti". Moramo ***otpustiti*** **i**

prepustiti **Bogu. Otpuštamo prošlost,ali što je još važnije,**

otpuštamo povredu. Dok god ne oprostimo, tj ne otpustimo,

dopuštamo onome tko nas je povrijedio, i Zlome, da nas i dalje

ranjavaju.

2. OPRAŠTANJE JE STVAR IZBORA A NE OSJEĆAJA!

Budući da Bog od nas zahtijeva da oprostimo, to je onda nešto

što možemo učiniti. Bog nikada ne traži nešto što ne možemo

učiniti, nešto što bi bilo okrutno, jer nas voli i želi nam pomoći.

Opraštanje je za nas teško jer je u suprotnosti s našim

osjećajima i emocionalnim povredama. Dakle, osjećamo se

suprotno od naših osjećaja jer "nam se ne da" oprostiti. Ali ipak

to moramo učiniti ako želimo sebi pomoći i krenuti nabolje.

Molitva Gospodnja nas uči da nam Bog oprašta "kao što i mi

opraštamo drugima". Ali, netko se može pitati: kako Bog od nas

može tražiti to, kad smo bili toliko duboko povrijeđeni?

Dobri Bog ne očekuje da će vaši osjećaji i emocionalne rane

zacijeliti preko noći. On dobro poznaje i razumije vaše osjećaje

i rane. On je Bog koji suosjeća i koji će vam pomoći da se s

vremenom izliječe vaša bolna sjećanja i rane, onako kako ste u

mogućnosti otvoriti se njemu. Ono što Bog od nas očekuje nije

iscjeljenje istog trenutka nego On želi našu odluku da

oprostimo. Odluka volje da mu vjerujemo da će se pobrinuti za

prekršitelja i da će nas izliječiti. Opraštanje j, dakle, naša

odluka i traženje Božje pomoći. Tada će početi iscjeljenje naših

rana.

3. OPRAŠTANJE NE ZNAČI RAZRIJEŠITI OSOBU OD KRIVICE!

Opraštanje omogućuje vama da se oslobodite, ali ne razrješuje

od krivnje onoga koji je nešto loše učinio. Svatko će odgovarati

za ono što je učinio, ili pred zakonom ili pred Bogom, ili na oba

načina.

Naravno da nam je opraštanje teško jer se protivi našem

shvaćanju pravde. Često želimo osvetu za nanesene povrede i

mislimo da je to pravedno. Ali, da ne smijemo sami posezati za

osvetom. (Rim 12,19) Osveta više štete nanosi nama, nego što

kažnjava prekršitelja. Božja će pravda prevladati i nitko joj

neće izbjeći.

Nemojte misliti da oni koji nas ranjavaju neće ogovarati za to,

ali to moramo prepustiti Bogu. A da bi se On mogao baviti time,

moramo oprostiti, tj. *otpustiti* uvreditelju i *prepustiti* Bogu da

preuzme našu bol.

Netko može upitati: "Zašto bih ja oprostio uvrediteljima?"

Upravo u tome je problem – jer još uvijek smo vezani za njih.

Vezani smo za našu prošlost ako ne oprostimo. Oprostiti ne

znači razriješiti osobu od krivnje već sebe osloboditi od onoga

što nam je učinjeno.

4. ALI, VI NE RAZUMIJETE KOLIKO ME TA OSOBA POVRIJEDILA!

Problem je u tome što svojim nepraštanjem dopuštamo toj

osobi da nas i dalje vrijeđa. Pitanje je: kako prekinuti tu bol?

Jedini je odgovor: opraštanjem!

Važno je razumjeti da ne opraštamo nekome samo zbog

njegove koristi nego to činimo za naše dobro da bismo bili

slobodni. Naša potreba za opraštanjem nije toliko odnos između

mene i onoga tko me je povrijedio nego je to prije svega odnos

između mene i Boga.

5. OPRAŠTANJE JE PRIHVAĆANJE DA ŽIVIMO S POSLJEDICAMA

TUĐEG GRIJEHA!

Visoka je cijena opraštanja. Kad opraštamo, plaćamo cijenu

nečijeg zla. Morat ćemo živjeti s posljedicama tuđeg grijeha,

htjeli to ili ne. Naš je jedini izbor u tome: hoćemo li ostati u

ropstvu gorčine ili ući u slobodu opraštanja?

Isus je preuzeo na sebe posljedice naših grijeha. Svako

opraštanje je zamjensko, jer nitko ne oprašta a da ne snosi

posljedice tuđeg grijeha. Božja riječ kaže: "*Njega, koji ne okusi*

grijeha, Bog za nas grijehom učini da mi budemo pravednost

***Božja u njemu."* (2Kor 5,21)**

Mogli bi se zapitati: A gdje je pravda i dokle više opraštati? Kad razmotrimo značenje Isusova križa, shvatit ćemo da on čini svako opraštanje legalnim i moralno ispravnim. To ne znači da grijeh trebamo tolerirati. Uvijek moramo ustati protiv grijeha no prekršitelja trebamo prepustiti Bogu i nastaviti svoj život.

Poslanica Rimljanima kaže: *"Što umrije, umrije grijehu jednom zauvijek; a što živi, živi Bogu."* (Rim 6,10) Isus nam ukazuje na to kakav stav trebamo imati o opraštanju: "*Ne kažem ti do sedam puta, nego do sedamdeset puta sedam." (Mt 18,22)*

6. KAKO OPROSTITI OD SRCA?

Najprije trebamo priznati sebi da smo povrijeđeni i da postoji u nama odbojnost prema uvreditelju, pa čak i mržnja. Ako opraštanje ne izlazi iz emocionalnog središta našeg života, biti će nepotpuno. Zato je prvi korak priznanje vlastite boli, vlastite povrijeđenosti. Mnogi osjećaju bol zbog međusobnih uvreda. Žive jedni s drugima i komuniciraju pod maskama, a uz malo poniznosti i iskrenosti mogli bi pomoći i sebi i drugima. Stoga dopustimo Bogu da nam pomogne iznijeti bol na površinu kako

bi je on mogao sanirati. Tu se onda počinje događati Božje

iscjeljenje. On nam pomaže oprostiti.

"Zato odložite laž i govorite istinu jedan drugome, jer udovi

smo jedni drugima. Srdite se, ali ne griješite. Sunce nek ne zađe

***nad vašom srdžbom i ne dajte mjesta đavlu."* (Ef 4,25-27)**

Nemojte odgađati opraštanje! Mnogi ne opraštaju jer misle da trebaju imati osjećaj i potrebu oprostiti. Na taj se način nikada ne dolazi do opraštanja. Osjećajima treba vremena da zacijele, pa i nakon donesene odluke da oprostimo. Važno je uči u opraštanje, jer Sotona time gubi bitku. Praštajući stječemo duhovnu slobodu i otvaramo se većoj mogućnosti da ljubimo.

"Kad mrzimo, činimo zlo sami sebi, a kad ljubimo činimo sebi dobro." (Sveti Ivan Zlatousti)

Ljubomora i zavist! Izrazito treba paziti da nas ne zahvati

ljubomora i zavist. Kad je netko ljubomoran i zavidan za tuđi

uspjeh, može zbog toga osjećati nelagodu te isticati samo loše

strane takve osobe. Često se obrambeni mehanizam

ljubomornih osoba pokazuje u izjavama: "nisam ljubomoran,

nisam zavidan" ili "drugi su ljubomorni i zavidni". Da ne bismo

upali u takvo ropstvo, uvijek se preispitujmo i radujmo se

tuđem uspjehu. ***"Mirno je srce život tijelu, a ljubomora je***

gnjilež u kostima." **(Izr 14,30)** ***"Iznad svega čuvaj srce svoje jer***

iz njega izvire život." **(Izr 4,23)**

7. SAŽETAK TOČAKA O OPRAŠTANJU!

- opraštanje je prijeko potrebno da bismo mogli imati

prijateljski odnos s Bogom,

- opraštanje nije zaboravljanje,

- opraštanje je vlasti izbor i odluka,

- otpuštanje prekršitelju je ono što nas oslobađa,

- mojim opraštanjem prekršitelj nije odriješen od Boga,

- nikada se ne osvećivati jer samo Bog može reći: "Osveta je

moja." (Rim 12,19)

- moramo priznati bol i mržnju zbog uvrede,

- opraštanje znači da pristajemo živjeti s posljedicama tuđega

grijeha, što bismo ionako morali,

- pravda je na Križu i Bog nam uvijek pomaže oprostiti,

- izbor je između ropstva gorčine i slobode praštanja,

- opraštanje podrazumijeva da se protiv prekršitelja ne

pozivamo na prošlost,

- opraštanje ne znači da trebamo tolerirati grijeh ili

zlostavljanje,

- opraštati zato da bi se zaustavila bol,

- kada živimo u neopraštanju, prekršitelj i Zli nas i dalje mogu

ranjavati,

- opraštanje se događa između vas i njega,

- čin opraštanja je za naše dobro i za našu slobodu.

Razmislite kome sve trebate oprostiti. To su prije svega osobe

zbog koji osjećate gorčinu, koje su vas povrijedile ili razočarale

na bilo koji način ili kojima nešto predbacujete u sebi. Svakako

uključite najbliže (roditelje, braću i sestre, supružnika i sebe).

Uvijek postoji nešto što bi se moglo oprostiti našim bližnjima,

kao i samome sebi …"

Prepisujući ove prekrasne misli, analize i savjete, u misli su mi "dolazile"

mnoge bliske i manje bliske osobe koje imaju velikih problema u svojim

osobnim životima, u kojima je prisutno mnogo depresije, izgubljenosti,

nemira.

I sve te drage osobe imaju velikih problema s neopraštanjem. I velikih

problema sa pouzdanjem u Gospodina Boga kao onoga koji je sve stvorio

i koji nas sve beskrajno ljubi. I kojemu trebamo predati svoje živote na

upravljanje i živjeti po Njegovim zapovijedima.

Teško je oprostiti … Ma, samo izreći te riječi: OPROSTI … OPRAŠTAM

…

Gospodin će pomoći. On je tu kraj nas i čeka da odlučimo. Dalje će voditi

On …

SVETO I PRESVETO MOJO TROJEDINI

LJUBLJENI BOŽE!

NEKA NAS TVOJE BEZGRANIČNO

MILOSRĐE I LJUBAV VODE NA TOM

TRNOVITOM PUTU NEOPRAŠTANJA DA

JEDNOG DANA ČISTA SRCA DOĐEMO

PRED TEBE!

SVETA MARIJO, MOLI ZA NAS!